

Sasha
Grey

Juliette Society

Román

Sasha
Grey

Juliette Society

ROMÁN

Copyright © 2013 by Sasha Grey
Translation © Petra Klůfová, 2015
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-245-2

Než se pustím do vlastního vyprávění, musíme si ujasnit pár věcí.
Mám na vás totiž hned tři prosby.

Za prvé: Nepohoršujte se nad tím, co budete číst – je to jen kniha.

Za druhé: Svoje zábrany a předsudky odložte přede dveřmi.

Za třetí, a to především: Všechno, co od téhle chvíle uvidíte
a uslyšíte, musí zůstat pouze mezi námi.

Fajn. A teď pojďme rovnou na věc.

1.

CO KDYBYCH VÁM ŘEKLA, že existuje tajný klub, jehož členové se rekrutují výhradně z okruhu nejvlivnějších členů společnosti – bankéřů, super boháčů, mediálních magnátů, generálních ředitelů, právníků, policejních špiček, zbrojařů, vysoce postavených armádních důstojníků, politiků, členů vlády a úřadů nejvyšší státní správy, a dokonce i uznávaných hodnostářů katolické církve – věřili byste mi?

A pozor, teď nemluvím o Illuminátech ani o skupině Bilderberg, dokonce ani o lidech spjatých s Bohemian Grove nebo s jakýmkoliv jiným z těch profláklých spikleneckých spolků, které různé magoři takticky využívají při prosazování svých vlastních obchodních zájmů.

Kdepak, vůbec ne. Navenek je tenhle klub mnohem nevinnější.
Navenek.

Ale pod povrchem ani náhodou.

Členové tohoto klubu se schází nepravidelně na tajném místě – vzdáleném a skrytém. Schůzky se nikdy nekonají dvakrát po sobě na stejné adrese. Obvykle ani ve stejném časovém pásmu.

A na schůzkách se tihle lidé... No, nebudeme přece chodit kolem horké kaše a nazveme je jejich skutečným titulem – Páni vesmíru, případně Výkonná rada dosud známé části sluneční soustavy. Zkrátka tihle manažeři využívají tajná shromáždění jako příležitost k zaslouženému a nezbytnému odpočinku od důležité a vyčerpávající činnosti, jež obnáší dojebávání světa ještě víc, než už je, a vymyšlení ještě sadističtějších a zrudnějších způsobů mučení, zotročování a ožebračování lidstva.

A čím konkrétně se Vůdci zabývají ve svém volnu, když se chtějí trochu odreagovat?

To je snad jasné.

Šoustají.

Jak vidím, moc mi nevěříte. Zkusím vám to tedy vysvětlit jinak. Potkali jste už automechanika, který by nebyl blázen do aut? Profesionálního fotografa, který by nikdy neudělal jedinou fotografii i mimo ateliér? Pekaře, který by nejedl koláče?

No, a tihle lidé, tihle papaláši, a teď už to vybalíme na rovinu, jsou zkrátka profesionální zmrdi.

Ojebou vás, jen aby nad vámi měli výhodu. Ojebou vás, aby se dostali na vrchol. Ojebou vás o peníze, svobodu i čas. Ale i potom vás budou ojebávat tak dlouho, dokud nebudete v hrobě dva metry pod zemí. A ani potom s tím ojebáváním nepřestanou.

Tak tedy co dělají, když zrovna nedělají tohle?

Co jiného...

Kromě toho je třeba si uvědomit ještě jednu věc. Vlivní a mocní lidé jsou v mnoha ohledech něco jako celebrity. Rádi se spolu scházejí. Co nejčastěji. Až do ochraptění vám budou dokola omílat, že to dělají jen proto, že je nemůže pochopit nikdo jiný, než právě lidi jako oni. Pravda je ovšem taková, že manažeři nemají chuť si zadat s pouhými pěšáky, s plebsem, s nemytými a nečesanými neotesanci, kteří s nezastíraným potěšením sledují pád mocných a bohatých, jehož příčinou je to jediné, co je dokáže srazit z výšin až na dno – a to je sex.

A právě proto tihle lidé, tihle manažeři, profesionální zmrdi, nakonec vymysleli způsob, jak si dopřávat sexu po libosti a ukojit svoje nejdivočejší a nejzvrhlejší sexuální fantazie, navíc bez hrozby skandálu. Dělají to za zavřenými dveřmi. A všichni společně. Tajně.

Henry Kissinger kdysi prohlásil, že moc je nejsilnější afrodisiakum. V té době se loudal po chodbách paláce slávy už dost dlouho, aby přesně věděl, o čem mluví. A důkazem je tenhle podnik.

Pojmenovali ho Juliette Society.

Tak prosím. Jen si ji zkuste vyhledat na internetu. Vůbec nic. To je to tajemství. Abyste však nezůstali úplně mimo, tady je aspoň špetka informací a trocha historie.

Tahle Juliette, po níž je klub pojmenován, byla jedna ze dvou postav – sester, ta druhá se jmenovala Justine – zplozených (pokud to jde říct i takhle) markýzem de Sade, francouzským šlechticem z osmnáctého století, zhýralcem, spisovatelem a revolucionářem, jehož sexuální dobrodružství natolik rozběsnila bohabojné moralisty mezi

francouzskou šlechtou, že si nakonec za veřejně předváděné obscénosti vysloužil uvěznění v Bastille. Zpětně vzato však nešlo o žádnou tragédii, protože markýz nemohl v cele dělat nic jiného, než si ho ve dne v noci honit. Ze samé nudy se vybičoval k sepsání řady dalších a ještě zvrhlejších necudností, čistě proto, aby světu ukázal, že mu všichni můžou *víteco a vítekam*.

Zkrátka, během svého uvěznění markýz de Sade vytvořil nejslavnější dílo světové erotické literatury: *120 dní Sodomy*. Jde o jedinou existující knihu, jež sexuálními zvrhlostmi a krutostí předčí bibli, které se téměř vyrovná i rozsahem. A pochopitelně to byl právě markýz, kdo z okna své cely hulákal na davy shromážděné pod Bastillou, ať na pevnost hernajs zaútočí, čímž následně odstartovala Francouzská revoluce.

Ale vraťme se k Juliette. Z obou sester je to ta méně známá, ale ne proto, že by byla zakřiknutá. Och, ani zdaleka ne. Aby bylo jasno, Justine je dost protivná a nafrněná puritánka, která na sebe za každou cenu strhává pozornost tak dlouho, dokud svému okolí neleze krkem. Připomíná současné celebrity, jež donekonečna vedou proslovy o škodlivosti drog a nevázaného sexu a navenek se neúnavně prezentují jako ztělesnění všemožných ctností, zatímco v pravidelných intervalech se tajně plíží z kliniky pro léčbu závislostí.

A Juliette?

Juliette naopak nezná stud ani míru ve svém bažení po sexu a vraždění a každé tělesné rozkoši, kterou ještě neokusila. Šoustá a vraždí a vraždí a šoustá a občas stihne i obojí současně. A navíc jí to po každé projde a za svou nevázanost a zločiny nikdy nezaplatí ani tu sebemenší cenu.

Možná už vám dochází, co tím chci naznačit. Možná už chápete, proč tahle tajná společnost, ta Juliette Society, nebude až tak nevinná záležitost, jak se navenek zdá.

A kdybych vám navíc tvrdila, že se mi povedlo proniknout – ehm, omlouvám se za ten dvojsmysl – do vnitřních kruhů zmíněného spolku, věřili byste mi?

Ne že bych tam společensky patřila. Třetím rokem řádně studuju vysokou školu, obor filmová tvorba. Nejsm nicím výjimečná, jsem obyčejné děvče s normálními každodenními potřebami a životními touhami jako všichni v mém věku.

Láska. Bezpečí. Šťěstí.

A zábava. K smrti ráda se bavím. Ráda se pěkně oblékám a ráda vypadám dobře, ale na luxusní módu si zvlášť nepotrpím. Jezdím malou ojetou hondou, kterou mi rodiče přenechali jako dar k osmnáctinám. V tom autě jsem si z domova odvezla všechny věci, co jsem si přestěhovala na kolej. Na zadním sedadle se pořád válí nej-různější krámy a já si nikdy nenajdu dost času, abych je vyklidila bezzbytku. Za sebou jsem nechala kamarády z dětství – ty, ze kterých jsem už vyrostla a stýkám se s nimi jen se sebezapřením, i ty, které bych si ráda nechala v životě už napořád. A k tomu jsem si našla řadu nových kamarádů, kteří mi otevřeli oči a rozšířili mi obzory.

A teď začnu o něčem, co nebude ani zdaleka tak intelektuální. Teď se vám svěřím s trapným tajemstvím, typickým spíš pro puritánské putky. Protože věc se má tak, že poslední dobou nemám v hlavě nic než jednu šílenou představu.

Pořád se mi vrací jedna sexuální fantazie. Kdepak, zapomeňte na sex s obstarlým multimiliardářem v tryskáči jedenáct kilometrů nad

Saint Tropez. Uff, těžko bych dokázala vymyslet něco odpudivějšího. Mám mnohem přízemnější představivost, mnohem všednější a intimnější.

Několikrát týdně vyzvedávám svého přítele po práci. Občas když se trochu zdrží a je poslední, kdo zamyká kanceláře, spřádám tajné fantazie, jak si to s ním rozdávám v pracovně jeho šéfa. Ještě jsme to tam nikdy nedělali, ale na erotickém snu snad není nic špatného, ne?

Jackův šéf je senátor. Přesněji řečeno, je to úspěšný právník a kandiduje na senátora. A můj přítel Jack je součástí týmu, který má na starosti vedení jeho volební kampaně. Kromě toho studuje ekonomii. Každému už jistě svítlo, že moc času na randění nám nezbyvá. Jack totiž bývá po návratu domů tak zničený, že většinou usne na pohovce jen vteřinu potom, co odkopne boty. Ráno vstává časně kvůli přednáškám a seminářům, a tak nám obvykle nezůstane chvilka ani na ranní rychlovku. Je vám určitě jasné, co to znamená – můj Jack zná jenom práci a žádnou zábavu.

A tak si ve fantaziích přehrávám svou roli oddané přítelkyně, která si všechno naplánuje předem. Pro tu příležitost se patřičně obléknu. Punčochy a střevíčky na jehlách, k tomu svůj oblíbený dvouřadý khaki baloňák, navlas stejný jako měla Anna Karina v Godardově filmu *Made in U.S.A.* A pod něj pouze prádlo: možná průhlednou černou podprsenku a kalhotky a k tomu barevně sladěný podvazkový pás. Nebo co jít nahoře bez a v bílých podkolenkách s růžovými puntíkovánými kalhotkami, o kterých už vím, že Jacka vzrušují k šílenství? A co takhle vzít si jenom střevíčky na jehlových podpatcích a holé nohy, na těle mít jen průhlednou bílou košilku pod zadek jako malé děvčátko? Ale v každém případě musím použít

krvavě rudou rtěnku. Jo, tu krvavě rudou rtěnku si musím pořídit. Nejlepší kámošku každé svůdnice.

Štáb pro volební kampaň má kancelář v centru. Ze všech stran jsou výkladní skříně a světlo svítí celou noc, aby všichni kolemjdoucí viděli na řadu stejných, červeno-bílo-černých plakátů, na kterých Jackův šéf pózuje pod obrovským nápisem VOLTE ROBERTA DEVILLA.

Takže jediné místo, kde bychom mohli urvat kapku soukromí, je úklidová komora, umývárna s toaletou nebo kancelář, kterou Bob – potrpí si na to, aby mu všichni říkali Bobe – používá při svých pracovních návštěvách štábu, což není extra často. Je zastrčená až u zadního východu na parkoviště, takže Bob se může vplížit dovnitř a zase ven bez toho, že by u předního vchodu z ulice musel šaškovat před veřejností.

Jsem si proklatě jistá, že ve volební kanceláři se jistě najde pár lidí, které by vzrušovala šoustačka v umýárně během pracovní doby s rizikem, že je někdo nachytá. Já mezi ně určitě nepatřím, zvláště když to můžeme dělat ve vlastním bytě. No ale Jack mě obvykle pouští dovnitř zadními dveřmi, které vedou na parkoviště, kde nechávám vůz, no, a Bobova kancelář je právě... u nich.

Hele, pro jistotu to zopakuju, protože vážně nechci, abyste to pochopili špatně: ve skutečnosti jsme to tam nikdy nedělali. Dokonce jsme to spolu nikdy ani neprobírali, Jack a já. Vlastně ani netuším, jestli by byl pro. Ovšem ve svých fantaziích vídám, že v tiché shodě vejdemo do kanceláře, zavřeme za sebou dveře a zhasneme – a když si odbudeme všechno úvodní líbání a mazlení, rázem převezmu iniciativu.

Jacka pozpátku srazím na kancelářskou židli, na Bobovu otáčecí židli z leštěné kůže, a děláme to přímo tam, „na trůnu moci“. Zakážu

mu vstát, dotýkat se sebe sama a třeba se jen pohnout, a pak mu předvedu kratičký striptýz, abych mu předvedla, co mu chci nabídnout. Nejdřív si rozepnu pásek pláště a nechám ho sklouznout z ramene, abych ho podráždila kouskem nahé kůže. Potom bleskově odtažnu jednu polovinu pláště, aby Jack aspoň pohledem ochutnal, co se pod ním skrývá, zatímco druhou polovinu si tisknu k tělu. Pak se k němu otočím zády, nechám plášť sklouznout na podlahu, předkloním se a dotknu se prsty špiček nohou, aby přesně věděl, co dostane, když bude hodný kluk a poslechne mě na slovo.

Penis se Jackovi ztopoří dávno předtím, než mu stáhnou kalhoty. Pod bavlněnými boxerkami vidím mohutně vzduťou bouli.

Teď je vhodná chvíle na bližší kontakt, ale dotek Jackovi pořád ještě nedovolím. Postavím se před židli, zády k němu se rozkročím a chytnu se opěrek. Zadkem se mu nejdřív něžně a dráždivě a potom tvrdě třu o rozkrok, drtím ho, dosedám a buším do něj. Nakonec na Jacka prudce dosednu, stisknu mu úd mezi půlkami, cítím, jak se vzpíná a svíjí a topoří v oblouku mého...

Ale to odbíhám od jádra věci. Jádro věci je v tom, že v Juliette Society, mezi jejími členy, prostě nemám co pohledávat. A nedostala jsem se mezi ně na inzerát ani jim neposlala strukturovaný životopis s žádostí o zaměstnání, dokonce jsem neprošla žádným přijímacím pohovorem. Řekněme, že mám nadání, schopnost přesvědčit a touhu.

No, a že si mě někdo všiml.

Můžeme probírat horem dolem geny a trénink, ale tenhle talent nemám vrozený. Přinejmenším si toho nejsem vědoma. Ne, ne, tohle je věc, kterou jsem si uvědomila, ale nosila jsem ji v sobě už dlouho,

pod mnoha vrstvami, pohřbenou jako spícího agenta, jenž se ve mně probudil teprve nedávno.

A když jsem vám prozradila tohle všechno, těžko vám teď smyslně vysvětlím, co se přihodilo během toho večera. Toho večera, kdy jsem poprvé vstoupila do prostor Juliette Society.

2.

ZE VŠEHO NEJDŘÍV jsme se na přednáškách o filmu dozvěděli, že zápletky je podřízená postavě.

Vždycky, vždycky, pokaždé a bez výjimky.

Každý pořádný učitel tvůrčího psaní vám řekne přesně tuhle poučku a donutí vás ji omílat pořád a pořád a pořád dokola, dokud si ji nebudete plést s vlastním jménem.

Tento obecně platný princip fikčního světa je stejně definitivní jako Einsteinova teorie relativity. Bez něj se celé dílo rozdrobí na nesmyslné kousky.

Vezměte si kterýkoli klasický film (a vlastně kterýkoli film), oloupejte ho až na kostru a ihned pochopíte, jak to myslím.

Tak fajn, třeba *Vertigo*, film, který my, studenti filmařiny, máme znát nazpaměť. Jimmy Stewart hraje roli Scottieho, detektiva, jehož

umanuté a otrocké hledání pravdy spolu s ochromujícím děsem z výšek a fascinací mrtvou blondýnkou, což nemá daleko k nekrofilii, jsou právě příčinou – Achillovou patou – která detektiva zaslepí vůči intrikám podvodnice a udělá z něho kořist.

No a teď zkusme předpokládat, že *Scottie* by byl policista s vášní pro sladké. Působilo by to víc realisticky, ale v podstatě by to nefungovalo. Scénář by nám naservíroval policistu, kterého to táhne ke stánku k koblíhama, místo k *femme fatale*, a Hitchcock by z toho tématu nevytřískal film.

Jasná ukázka toho, že zápletka je podřízená postavě.

Ale zkusme ještě další příklad. *Občan Kane*. Filmoví kritici s oblibou tvrdí, že jde o nejlepší film všech dob, a mají pro to pádný důvod – najdeme tam prostě všechno. Podtext, umělecké ztvárnění, *mise en scène*, prostě nechybí nic, co ze skvělého filmu udělá umělecký skvost, a ne jen dvouhodinovou reklamu na Microsoft, chrysler nebo chipsy Frito-Lay, jak vidáme u současných filmů. Čili *Občan Kane*, příběh tiskového magnáta Charlese Fostera Kanea, jehož arogantní ješitnost a ctižádost dovedou až na vrchol – a právě tytéž vlastnosti, díky kterým to dokázal, vlastnosti odvozené od mateřského komplexu, mu nakonec zabrání vychutnat si své úspěchy, zničí mu manželství a nakonec i život.

Prokletý tím krutým bludným kruhem, jenž prorůstá až do jeho duše, pak chudák starý Charlie umírá o samotě a bez lásky čistě jen z toho důvodu, že se nikdy nedokázal odpoutat od matčina prsu.

Ale možná že nejde o prso, protože poslední slovo, jež Kane pronese slábnoucím hlasem ve chvíli, kdy mu ochabne ruka a z ní vypadne skleněné těžítko – či křišťálová koule nebo co je to za věc, ze které nedokázal vyčíst svou budoucnost, v níž jeho podělaný

život dospěl k definitivnímu konci – zkrátka že to slovo *poupě* bylo údajně jen zlomyslností ze strany Orsona Wellese, protože jako předobraz postavy Charlese Fostera Kanea mu posloužil skutečný William Randolph Hearst, který tímto slůvkem něžně pojmenoval milenčinu vaginu.

Poupě. První slovo pronesené ve filmu a symbol v posledních záběrech, obrázky růžiček na Kaneových dětských sáňkách, ze kterých v ohni nezbude nic. A jakmile se jednou dozvíte ten útržek informace, už nikdy *Občana Kanea* nebudete hodnotit jako dřív. Uslyšíte *poupě*, uvidíte *poupě*. Pomyslíte si „vagina“.

Myslíte, že Orson Welles se nám tím snad pokoušel něco sdělit? Domnívám se, že nám chtěl říct tohle: Charles Foster Kane byl ve skutečnosti mamrd. A to dá rozum, že právě v tomhle se skrýval zdroj všech jeho problémů.

Takže znovu. Zápětka je bez výjimky podřízená postavě.

Zkuste si to pamatovat.

Jen tak mimochodem, existuje typ filmů, pouze jeden, který tuhle zákonitost porušuje. Jeden žánr, který si těmito pravidly hlavu neláme. A nejen že je porušuje, ale dokonce je staví na hlavu jen proto, že může jebat komplet na všechno – je to pornofilm.

Ale tam teď odbočovat nebudeme.

Zkrátka a dobře jsem si uvědomila, že tohle pravidlo platí na realitu navlas stejně jako na filmovou fikci. Nejen ve filmech je to tak, že všechny události i zkušenosti jsou podřízené tomu, kdo jsme, jak jednáme a proč, ale že totéž se vztahuje i na náš životní osud, na naše rozhodování, kterou cestou se u rozcestí vydáme dál.

Cesta, po které kráčím, není vyznačená. Není to silnice ze žlutých cihel ani ztracená dálnice nebo dvouproutá asfaltka. Dokonce jsem

sama vůbec netušila, že po nějaké cestě putuju, dokud jsem nedosáhla svého cíle, neohlédla se a nezjistila, že všechna moje rozhodnutí, která jsem udělala, všechny cesty, které jsem zvolila, mě dovedly právě na tohle místo.

Tak aby bylo jasno: pokud vás zajímá, jak jsem skončila v Juliette Society, musím začít úplně od začátku.

No, ne úplně od začátku. Všechny trapné miminkovské fotečky si necháme na jindy, stejně jako všechny mé upozaděné dětské vzpomínky, v nichž dřímá zdroj traumat, která mě od té doby věrně doprovázejí. Například jak jsem se počurala v nedělní škole, zatímco nám sestra Rosetta vyprávěla o Noemovi a jeho arše.

Takže ne, nevrátím se až k začátku, ale skoro až k němu.

Musím vám totiž povědět něco o sobě, o své povaze, o své Achillově patě. Musím začít u mého učitele Marcuse, do kterého jsem platonicky zamilovaná.

Každá dívka má přece tajnou lásku, ne? Nějakou osobu, která v jejím životě nemusí hrát sebemenší roli, ale slouží jí jako odrazový můstek pro sprádání těch nejdivočejších sexuálních fantazií. Mou tajnou láskou se stal nic netušící Marcus, který se stal mým fetišem hned v ten moment, co jsem k němu vešla do třídy.

Marcus: chytrý, ležerní, krásný, plachý – tak moc, až se plachost dala zaměnit za odtažitost – a náruživý. Marcus, který mě fascinoval hned od prvního pohledu. Nic neprobudí ženskou zvědavost víc než muž, který je emocionálně odtažitý a nečitelný, hlavně po sexuální stránce. A Marcuse jsem prostě nedokázala prokouknout.

Ve filmové teorii existuje termín „posedlost viděným“. Týká se rozkoše, té pronikavé slasti, kterou prožíváme během sledování, vidění,

chápaní nezpochybnitelné pravdy o fyzické stránce člověka a jejím fungování, otevřeně zobrazené na filmovém plátně.

A takový pocit ve mně Marcus probouzí. Sedávám v první řadě přednáškové auly, odkud na něho vidím nejlíp a odkud sleduju, jak se jeho silueta odráží od bílé tabule osvětlené zářivkami oslnivými jako reflektory při natáčení. Pokaždé si vyberu stejné místo v první řadě obrovského sálu, ve kterém se dozadu táhne snad čtyřicet řad, přímo naproti Marcusově katedře, takže mě nemůže přehlédnout. A přesto mi Marcus jen málokdy pohlédne přímo do očí. Vlastně se málokdy vůbec podívá mým směrem. Zásadně totiž oslovuje celou přednáškovou síň – jenom ne mě, takže mám dojem, jako že tam nejsem, že dokonce vůbec neexistuju.

On tady je, já ne, a to mě dohání k šílenství – k posedlosti viděným.

A v duchu si kladu otázku, jestli ten chlad Marcus nehraje právě proto, že se chovám až dětinsky nápadně.

V těch dnech, kdy chodím na jeho přednášky – v pondělí, úterý, pátek – se kvůli němu podvědomě oblékám co nejsvůdněji. A dnešek není výjimkou. Dnes zvolím těsné džíny, v kterých mi vynikne zadek, balkonovou podprsenku s kosticemi, která mi zvedne prsa a krásně obkrouží každé ňadro zvlášť, a k tomu tmavě modrý svetřík, který mi poprsí obtáhne a upozorní na ně.

Ráda bych, aby Marcus moje ňadra nepřehlédl, abych mu připomněla Brigitte Bardotovou ve filmu *Pohrdání*, Kim Novakovou ve *Vertigu*, Sharon Stoneovou v *Základním instinktu*.

Je vám to jasné?

To doufám.

*

Tak tedy dnes – ostatně jako pokaždé – sedím v přednáškovém sále, předstírám, že si dělám poznámky, a svlékám Marcuse očima. Marcus mluví o Freudovi, Kinseyovi a Foucaultovi, o zobrazení ve filmu a ženském pohledu. Snažím se vysledovat linii jeho penisu v hnědých kalhotách, jež jsou kolem rozkroku dost těsné, aby leccos napověděly.

Polosedí na rohu svého stolu, přes který má přehozenou jednu nohu, takže tvoří skoro pravý úhel s tou druhou, pevně zapřenou do podlahy. Okousávám tužku a počítám, kolik centimetrů od rozkroku měří vnitřní šev jeho kalhot. Zkousím odhadnout obvod, šířku a délku.

Zapisuju si cifry do pravého horního rohu poznámkového notesu, který ani po dvaceti minutách přednášky neobsahuje nic než čmáranice, nic neříkající kresbičky a vlnky. A když si pak ta čísla v hlavě sečtu, jen ohromeně zalapám po dechu, protože Marcusův penis je co do velikosti víc než důstojným soupeřem jeho mozku.

Nemělo by mě to překvapit. Vždyť jsem to dělala už nejmíň stokrát. Při každé přednášce, pokaždé znova. A jakoby zázrakem vždycky dojdou k trojici stejných cifer. Jako bych znovu a znovu a znovu vyhrála jackpot, a vždycky se mi přitom po těle rozlilo stejné vítězoslavné vzrušení.

Jak jsem řekla, Marcus nic netuší. Pokud jde o něj, vidí jen naprosto soustředěnou studentku. Ne snad že by mě téma přednášky nezajímalo nebo že bych ho pozorně neposlouchala. Hltám každé Marcusovo slovo, ale současně hltám pohledem i jeho samého. *Multi-tasking*. V tom jsem přeborník.

Marcus vykládá o Alfredu Kinseym a o závěrech, k nimž dospěl ve svých hlavních studiích o sexu, a sice že ženy nereagují na vizuální stimulaci stejně silně jako muži, a občas dokonce nereagují vůbec. Mezi námi – nesouhlasím. A kdyby Marcus tušil, co se mnou dělá pohled na něho, tak by měl stejný názor jako já.

Elegantně přejde od Kinseye k Freudovi – k dalšímu starému úchylovi s pošahanými představami o ženské sexualitě – a teď mě donutí přeřadit na nejvyšší rychlost.

Na tabuli napíše slovo KASTRACE. A vedle ZÁVIST KVŮLI PENISU. Potom všechna slova dvakrát podtrhne, když je pro důraz hlasitě zopakuje. Myslíte si snad, že tím naráz vypne mé školácké masturbáčnické fantazírování, co?

Omyl.

Pochopte, že Marcus má hlas jako hnědý cukr – hebký, tmavý, hustý. Stačí mi ho slyšet, abych uvnitř celá roztála. Ale přitom jeho slova, která mě vzrušují, nejsou ani v nejmenším sexy. Marcus je pronášá chladně, úsečně a odborně, ale z jeho úst znějí nečekaně oplzle – ovšem je to intelektuální oplzlost.

Především tahle slova:

Ponižení.

Katarze.

Sémiotika.

Sublimace.

Triangulace.

Rétorika.

Urtext.

A poslední, ovšem moje nejoblíbenější a jediné slovo, které všechna ostatní strčí do kapsy:

Hegemonie.

Marcus hovoří s klidnou autoritou, které bezvýhradně podléhám. Jsem přesvědčená, že bych ho poslechla na slovo.

A když pronese „závist kvůli penisu“, slyším v tom prosbu, žádost i rozkaz: „Prosím, ošousej mě!“

A třebaže se na mě nedívá, jsem si jistá, že mluví ke mně, a jenom ke mně.

Pouze ke mně.

Moje pobláznění Marcusem nemá s Jackem vůbec nic společného. Miluji Jacka a jediné Jacka. Marcus je neškodné rozptýlení, romantická epizodka, kterou jsem si vysnila pro zábavu na přednáškách. Fantazírování o sexu s pedagogickou autoritou, které mě rozpaluje vzrušením, jež se hned s koncem přednášky vypaří.

A tentokrát to skončí ještě mnohem dřív.

Dívám se na Marcusovy šlachovité paže a dlouhé svalnaté nohy a představuju si, jaké by bylo mít je ovinuté kolem těla, kolem celého těla, jako když pavouk znehybní mouchu těsně předtím, než ji pozře. Toužím po tom, aby mě Marcus držel, aby mě Marcus pozřel, právě takhle. A zajímalo by mě, jestli Marcus umí šoustat stejně zkušeně, jako mluvit o psychoanalýze a sémiotice a filmařské technice.

Nezodpovězená otázka přede mnou visí jako bublina.

Ovšem odpověď přijde nečekaně zezadu v podobě spikleneckého zašeptání.

„Je to magor.“

Otočím se a pohlédnu přímo do zářivých, čirých, téměř průzračných zelených očí nad plnými smyslnými rty vyklenutými v koket-

ním úsměvu. A tak se poznám s Annou. Naklání se ke mně zezadu a Marcusovi přímo pod nosem mi špitá do ucha.

Znám ji, samozřejmě. Chodíme do stejného ročníku. Anna je světlovláska, drobná a se smyslnými tvary, super-sexy kočka, za níž se ve škole ohlédne úplně každý. Je to přesně ten typ dívky, se kterou se každý chce kamarádit, kterou každý ze spolužáků touží dostat do postele.

Moje katolická výchova mi vtloukla do hlavy, že sex by nikdo neměl sám aktivně vyhledávat, ani v něm nacházet rozkoš. Přiznám se, že teprve ve vztahu s Jackem, dávno poté, co jsem přišla o panenství, jsem se přestala užírat vnitřními konflikty a začala si sex užívat.

Anna zřejmě nikdy nemusela řešit podobné zábrany. Je to rozená koketa, uvolněná a přirozená, pořád s milým úsměvem. Při pohledu na ni je zřejmé, že žije v harmonii s vlastním tělem, svou sexualitou i s mocí, kterou jí to dává. Zajímá mě.

Stalo se vám někdy, že jste potkali člověka, u kterého vám bylo hned při prvním pohledu jasné, že se spřátelíte?

Tak tohle si uvědomím hned nato, co Anna zašeptá: „Je to magor.“ Jako bych slyšela vlastní hlas, jako by Anna přesně věděla, na co myslím. A jako by to chápala.

A takhle to mezi námi bude fungovat už napořád. Tajemné pouto. Tehdy jsem však nevěděla zásadní věc:

Už se s ním vyspala, s Marcusem.

A při těch vzácných příležitostech, kdy Marcus zachytil můj pohled a já jsem doufala, že se dívá na mě?

No tak to byl omyl.

Díval se skrze mě.

Na ni.

3.

„VÍDÍŠ V ZRCADLE MŮJ ZADEK?“

S tou otázkou se obrátím na Jacka v naději, že upoutám jeho pozornost.

Je večer na začátku podzimního semestru, Jack se válí v posteli a čte si nějakou zprávu nebo co.

Právě jsem vyšla ze sprchy a teď ležím vedle Jacka nahá na břiše a bradou se opírám o založené ruce, abych mu hleděla do obličeje. Předvádím se mu stejně, jako se ve filmu *Pohrdání* Brigitte Bardotová předvádí svému odcizenému manželovi, kterého hraje Michel Piccoli. Dokonce pronesu hlášku z toho filmu, abych ho vyzkoušela.

Strašně ráda hraju s Jackem tuhle hru. Ne snad že bych testovala jeho lásku. Spíš zjišťuju, jak moc po mně touží.

Jen krátce pohlédne do zrcadla, broukne „Jo“ a opět soustředěně pokračuje ve čtení.

Ale tak snadno z toho nevyjde.

„A líbí se ti ten pohled?“ vyzvídám.

„Proč? Neměl by?“ podívá se a tentokrát oči od papíru ani neodtrhne.

„A nemám zadek moc tlustý?“ pokračuju ve výslechu.

„Máš ho krásný,“ ujistí mě Jack.

„Ale je tlustý?“

„Máš krásný tlustý zadek.“ Podívá se na mě – na mě, ne na můj zadek – usměje se a opět se vrátí ke svým ležstrům.

„A co říkáš na stehna?“ nedám si pokoj.

Natáhnu ruku za sebe a pohladím si stehno těsně pod oblinou zadku a přitom jakoby mimochodem poodtáhnu jednu půlku maličko stranou, aby na Jacka zezadu vykoukla moje naducaná roztomilá precinka.

„Jo, super,“ prohodí. Tentokrát se neobtěžuje ani zvednout hlavu.

„To je všechno?“ divím se. „Jenom *super*?“

„A co teda chceš slyšet?“ zeptá se Jack.

Jsem sice ochotná pokládat mu otázky, ale nechce se mi dávat odpovědi.

„Zdají se ti silný,“ ptám se, „třeba jako kmeny?“

„Vypadají úplně fajn,“ odbude mě Jack.

Nevím, co čte, ale je do toho pohroužený přesně tak, jak bych ho chtěla mít pohrouženého do sebe.

Překulím se na záda, nadzvednu se v ramenou a podeberu si prsy dlaněmi, takže z nich vytvořím dva vzájemně spojené kopečky. Maličko s nimi zahoupám.

„Co máš radši,“ zajímám se, „prsa nebo bradavky?“

Pokožku mám pořád ještě zardělou po horké sprše a dvorce růžové a okrouhlé. Palci si krouživě přejíždím přes bradavky tak dlouho, až ucítím, jak tuhnou.

„Copak je jedno možný bez druhýho?“ řekne Jack, aniž by projevil aspoň špetku zájmu.

„Ale ne, kdyby sis mohl vybrat,“ řeknu.

„Kdybys si mohl vybrat mezi bradavkami bez prsou, nebo prsy bez bradavek?“ vyprskne Jack smíchy.

„Přesně,“ potvrdím, „kdybys měl na vybranou mezi úplně plochou milenkou a takovou, co má tak velký kozy, že bradavky na nich vlastně nenajdeš.“

„Počkej, mám si vybírat mezi tebou a nějakou jinou?“ zamumlá Jack. Vzápětí zřejmě dojde k rozhodnutí, že tenhle hovor ho stejně nebaví, proto ani nečeká na odpověď a vykroučí se: „Líbí se mi obě takové, jaké jsou.“

Čert tě vem, Jacku, zuřím v duchu. Tak mi přece věnuj trochu pozornosti! Podívej, co tu pro tebe mám! A nabízím ti to jako na podnosu! Zadarmo. Bez sebemenších podmínek.

Čím menší pozornost mi věnuje, tím víc dětinsky trucuju.

„Napadlo mě, že si vyholím buchtičku,“ zapředu dovádívě jako díblík, prsty si zajedu do hnědého houští a zatahám za tuhé kučeravé chloupky.

Řeknu to, protože vím, že Jackovi se to nebude líbit. Úplně vyholené dívky ho odpuzují.

„Nedělej to,“ odsekne stroze.

„A proč ne?“ zeptám se.

Samozřejmě se Jacka snažím takhle vyprovokovat. Prostě donutit ho k reakci. A funguje to.

Dopáleně ke mně vzhledne přes pokrčená kolena.

Neřekne však ani slovo, což mi nevádí, protože teď už jsem si jistá, že jsem konečně získala jeho pozornost. Rozhodnu se postrčit ho ještě kousek dál.

„Hm, možná to stejně udělám,“ utrousím co nejležerněji.

„Nedělej to!“ zopakuje Jack tónem, kterým naznačuje konec diskuse. Sděluje mi tím: přestaň otravovat.

Natáhnu paže nad hlavu, překulím se na bok čistě jen proto, abych mu upřela potěšení z pohledu na svoje řadra a svůj huňatý klín. Nejradši bych byla, kdyby mě políbil na zadek. A zůstanu tak ležet, předstírám, že mi je ukradený. Jako by mu to vadilo.

Mám dojem, že poslední dobou to je u nás pořád stejné.

Žádné povídání. Žádné obcování.

Naprosto to chápu. Jack strávil celé letní prázdniny tvrdou dřinou na senátorské kampani a teď měl práce ještě víc, protože začal podzimní semestr. A na mě mu už nezbývá skoro žádný čas. Večer ho z kanceláře vyzvedávám jen výjimečně.

Jack je v posteli normálně hravý, ale jen do jisté míry. I kdybych se přetrhla, teď ho pro něco odvázanějšího nepřesvědčím. Nemůžu ho donutit, aby dal najevo opravdu velký zájem o společné šoustání. Nechci samozřejmě tvrdit, že bychom spolu vůbec nespali a že by náš sex nebyl fajn. Je fajn. Jack je vnímavý, nesobecký, důmyslný a laskavý – prostě má všechno, co tvoří skvělého milence – a před Jackem mě v posteli žádný muž neuspokojil ani zdaleka jako on. Ale kdoví proč se mi to nikdy nezdálo dost. Možná proto, že jsem do něj úplně blázen.

Dívám se na Jacka, který mi připomíná Montgomeryho Clifta v *Místě na výsluní*: strašně krásný, s mužnou bradou, prostě kluk snů. Alespoň mně tak připadá. Ale důležitý není jen jeho vzhled. V každé filmové roli je to s Montgomerym Cliftem stejné: i když nehně brvou a jen hledí vpřed, zahloubaný sám do sebe, i tak vždycky poznáte, jak mu to v mozku šrotuje. Stejně to má i Jack. A to mě strašně rajcuje.

Když Jack není se mnou, masturbuju jako divá, zatímco si představuju, že jsem s ním. Že s ním šoustám. V kanceláři, ve vysokoškolském bufetu, v knihovně, ve vlaku. Žádné něžné mazlení s doteky a polibky. Jack mě tvrdě hobluje. Vášnivě, drsně, zarputile.

Jack o těch mých sexuálních fantaziích nemá sebemenší potuchy, protože se jim oddávám, jen když u toho není, a nikdy o nich spolu nemluvíme. Postupně se v nich dostávám do stadia, kdy můj fantazií sexuální život s přehledem strčí do kapsy ten skutečný.

Bydlíme spolu v útulném mrňavém bytečku s jednou ložnicí. Když je pohoda, jako bychom si hověli v kosmickém modulu, uzavření před okolním světem. Vědomí vzájemné důvěrnosti jako by tu dodávalo další prostor. Ovšem když pohoda není – nemyslím přímo krizi, prostě jen drobné škytnutí, které se vyskytne u každé dvojice, jež dlouhodobě žije ve stíněných prostorách – působí klaustrofobicky a dusně.

Za večerů, jako je ten dnešní, když se Jack vrátí domů z přednášky nebo z kanceláře a zamíří rovnou do ložnice, aby honem honem přečetl všechny donesené materiály, a později tam rovnou i usne, se mi zdá, že se tam přede mnou zavírá naschvál. A vůbec nevím proč. Pak se kolikrát přistihnu, že se bytem poplakuju v prádle nebo úplně

nahá ještě častěji než obvykle. Hledám záminky, jak se před ním předvádět, za každou cenu se snažím upoutat jeho pozornost, probudit jeho touhu a donutit ho dát mi najevo, že po mně touží.

Třeba se z ničeho nic rozhodnu, že si před večerí dám sprchu, a začnu se svlékat přímo před Jackem. Ale je to zbytečné, protože ani nevzhledne. Trápím se, že je slepý – slepý vůči mé lásce k němu.

Osprchuju se, jak to jde nejrychleji, protože to ve skutečnosti nepotřebuju a ani o to nestojím, a celým tím divadýlkem jsem beztak sledovala něco jiného. Otřu se do osušky a tělo si namažu olejem, takže se leskne a září. A z koupelny vyjdu nahá, voňavá po jasmínu. A pak se ta hra teprve rozjede.

Kdykoliv s Jackem nemáme nějakou dobu sex, voním sladce jako vyzrálé jablko nebo broskev, skoro se roztékám. Jsem zralá na to, aby do mě někdo pronikl až na dřev. Dobře vím, že Jack mou vůni cítí, ale zajímá mě, jestli ji cítí i ostatní? Je vůbec možné, aby to necítily? Aby to sváděli jen na tělové mléko nebo parfém? Pak tedy netuší, že jsem připravená a zralá a ochotná. A stále neukožená.

4.

SEDÍM V UČEBNĚ a čekám, až se objeví Anna. Má zpoždění.

Jediné, co Marcus netoleruje, je nedochvilnost studentů. Když na přednášku dorazí někdo pozdě, Marcus ho protáhne nepříjemným rituálem, aby se to už neopakovalo. Zmlkne hned v ten moment, kdy zaslechne vrznutí otevírajících se dveří – ne na konci věty, ale klidně i uprostřed slabiky –, načež se ohlédne ke dveřím a napjatě čeká, kdo se ukáže.

A když se pak student vplíží dovnitř a najde si volné místo, Marcus ho s kamenným pohledem sleduje při každém kroku a přitom se tváří tak rozzuřeně, div mu z uší nestoupá pára. Přesto je k sežrání, protože má dolíčky ve tvářích – tmavé vlasy a dolíčky –, a proto vypadá usměvavě i v okamžicích největšího vzteku. Ale pro studenta to nekončí ani poté, co najde neobsazené místo, posadí se a před sebe si

připraví poznámkový blok s propiskou. Kdepak, to by z toho vyvázl moc snadno.

Marcus dál mlčky stojí v předklonu nad stolem, opírá se o natažené paže a nepříjemně dlouho, bez hnutí, civí do svých poznámek – skoro jako by čekal, až se někdo odváží vydat zvuk, až mu poskytně záminku k výbuchu zuřivosti. Všichni však mají tolik rozumu, aby to neudělali.

Sedíme v uctivém tichu, dokud Marcus neusoudí, že nás potýral dost dlouho, a teprve pak pokračuje ve výkladu. A začne přesně u té slabiky, u níž předtím skončil.

Anna mívá zpoždění naprosto pravidelně. Nevím o tom, že by přednášku někdy vynechala, ale přichází velmi nahodile. Někdy hned na začátku Marcusovy přednášky, jindy přímo uprostřed hodiny, občas třeba pět minut před koncem. Dnešek nepředstavuje žádnou výjimku, objeví se s více než padesátiminutovým zpožděním, do konce přednášky chybí sotva deset minut. Stejně jako jindy doslova vtančí do místnosti, jako by neměla jedinou starost na světě. Marcus vzhledne, ale sotva zjistí, že to je Anna, pokračuje v přednášce, jako by se nic nestalo.

Ale mně samozřejmě už od začátku vrtá hlavou, proč zrovna Anna má tuhle výhodu.

A tak se jí jednoho dne zeptám.

„S Marcusem máme dohodu,“ vysvětlí mi Anna. „Já udělám něco pro něho a on udělá něco pro mě.“

Takhle jsme se tedy skamarádily, Anna a já, přes Marcuse. Naši společnou obsesi. Moje tajemství. Jejího milence.

„Jakou dohodu?“ vyzvídám.

„No,“ poposedne Anna, „řeknu ti to takhle: Marcus má speciální potřeby...“

Zkusím si představit, co speciálního Marcus může po Anně vyžadovat. Chce snad po ní, aby mu lízala koule, zatímco on bude rozebírat film *Nikdo mne nemá rád* coby klasický příklad francouzské nové vlny? Nebo ji šoustá zezadu, zatímco se ohání citáty z *Co je to film?* od Andrého Bazina? Potrpí si snad na to, aby mu Anna strkala prstíky do řitního otvoru, zatímco on sám diskutuje o plusech a mínusech teorie ponížení?

Nedočkávkavě si představuju Anninu odpověď. Fantazie mě záso- buje záplavou detailních představ o tom, co Marcuse skutečně vzrušuje a jaký je vlastně milenec. Zatím mohu jenom doufat, že realita je nesrovnatelně lepší než mé představy.

A tak hned po přednášce si v automatu koupíme kelímek kávy a jdeme si sednout ven na lavičku. Kolem nás se hemží studenti sem a tam ve snaze nezmeškat začátek další hodiny. Vybereme si lavičku pod stromem, aby nás stínil před dopoledním sluncem, protože Anna má bílou pleť a nehodlá na tom nic měnit. „Snadno se spálím,“ prohodí mimochodem.

„Fajn,“ přikývnu, „tak to vyklop. Musím se to dozvědět dřív, než mi z toho hrábne. Jakou speciální úchytku má Marcus?“

„Rád to dělá potmě.“

Zahltí mě obrovské zklamání. Podle všeho je Marcus normální až k pláči.

„Myslela jsem, že je kapku úchyl. Tohle mi moc úchylný nepří- padá.“

„Počkej, to není všechno,“ pokračuje Anna. „Ve skříni. Rád to dělá ve skříni.“

Ani teď mě nepřesvědčí. Zamračím se.

„Pochop, Marcus je hrozně stydlivý,“ vysvětluje Anna, která vy-cítí, jak jsem zklamaná. „Má velkou almaru, těžký odřený starožitný dřevo. V bytě nenajdeš nic, co by nabízelo pohodlí, ani pohovky, ani čalounění, žádný polštáře, žádný koberec, dokonce ani závěsy na oknech.“

„To nemá ani postel?“ dívám se.

„Leží tam přímo na podlaze matrace, ale na ní jsme to nikdy ne-dělali,“ svěřuje se Anna. „A jednou jsem tajně otevřela lednici a byla skoro prázdná. To se podrž, uvnitř měl jenom čaj. Ne sypaný, víš, ale normálně čajový sáčky. Krabičku lacinýho sáčkovýho čaje. A žádný mlíko.“

Marcusův byt na jednu stranu postrádá nábytek a běžné zařízení, vypráví mi Anna, ale o to víc je v něm knih a papírů.

„Stěny tam lemujou knihovny od podlahy až ke stropu a všechny regály jsou do posledního centimetru narvané knihami,“ popisuje Anna. „A navíc jsou přepečlivě seřazený podle témat: film a sex, umění a náboženství, psychologie a medicína. A když mu časem regály přestaly stačit, začal knížky štosovat na podlahu, na stoly, na židle, prostě jako když si křeček vycpe zásobami celou noru. No, a místa, co nezabírají knihovny, Marcus pro změnu zaplnil výtvar-nými díly. Erotickými díly. Žádná šokující pornografie,“ upřesní Anna, „jen hodně zvláštní přisprostlý fotky a obrazy.“

Anna mi líčí neostré fotografie smilnicích dvojic, které připomínají obrazy Francise Bacona. Pouliční výjevy s prostitutkami. Lascivní perokresby. Díla, která na první pohled vůbec nevypadají eroticky – hustě navrstvené rozměrné koláže z novinových a časopiseckých výstřížků tváří, míst a předmětů –, ale pro Marcuse nějaký erotický

význam očividně mají. A taky tam jsou věci, které si člověk nemůže splést s ničím jiným.

Anna vypráví, že její pozornost upoutaly hlavně dva z těch obrazů. Visí vedle sebe v malém výklenku vedle vchodu, takže člověk si jich všimne pokaždé, když projde domovními dveřmi, a kdykoliv Anna přichází k Marcusovi na návštěvu, vždycky se zastaví a chvíli se na ně dívá.

Na prvním z nich jsou dvě ženy, leží natažené bok po boku a jejich křivky společně připomínají rty. Obě mají punčochy a podvazkový pás a vztyčená obláňadra s třešňově rudými bradavkami.

„Jedna z žen mi připomíná tebe,“ prozradí mi Anna. „Brunetka s něžným smyslným úsměvem a s krajkovým svatebním závojem na hlavě. A hlavu té druhé ani nevidíš, protože se skrývá za jejími pažemi, co se na inkoustově černém pozadí vzpínají jako krabí nohy, které v prstech svírají ženiny bradavky jako v klepetech.“

A dál Anna líčí, že ten druhý obraz je tak podivný, že ho vlastně ani nedokáže popsat. Na první pohled se zdá, že na něm jsou tři ženská těla v síťovaných punčochách, co si to rozdávají v klasické trojce. Ale při bližším zkoumání se mezi dvěma ženskými těly dá rozeznat jedno mužské. Z míst, kde by to člověk nikdy nečekal, raší pohlavní orgány a končetiny. Přízračné ruce, jež sahají a tahají a šátrají. Je to zmatené a maličko znepokojivé. Anna si myslí, že na obraze je jediné tělo složené z mnoha osob blíže neurčeného pohlaví.

A zatímco mi popisuje erotický obraz, náhle si uvědomím, že Marcusův sexuální život byl pro mě sice záhadou, ale o jeho orientaci jsem nikdy nepochybovala, ani náhodou.

„Počkej, není Marcus náhodou gay nebo bisexuál?“ vyhrknu zvědavě.

„Ale ne,“ zavrtí Anna hlavou. „Podle mě ne. Ale je doopravdy hodně magor.“

„Rozhodně to tak vypadá,“ souhlasím. Domov bez nábytku, bez jídla, jen s knihami a papíry a erotickými obrazy. Zdá se, že Marcusovi vyhovuje odříkání. Jako kdyby měl mozek tak vytížený, že už mu nezbyvá čas pečovat o tělo. Ale mně to vyhovuje, protože o mrdačku s jeho mozkem nestojím.

Anna líčí, že při každé jejich schůzce, které se odehrávají dvakrát do měsíce, má Marcus všechno předem do detailu naplánované, a scénář se musí přesně dodržet, jako by šlo o rituál. A pokaždé to mezi nimi probíhá stejně. Marcus Anně oznámí konkrétní hodinu, kdy se má dostavit.

„Nesmím se opozdit,“ dodá Anna. „Ani o minutu, ani o třicet vteřin. Na soukromou schůzku s Marcusem chodím zásadně přesně. Od jeho bytu mám klíč, takže si sama odemknu.“

Konečně pochopím, proč na Marcusovy přednášky chodí vždycky se zpožděním. Čistě aby ho vytočila.

„Když přijdu, Marcus už čeká,“ pokračuje Anna. „Úplně vzadu. V komoře. Za zavřenými dveřmi. A je tak potichu, nehýbá se, že bys nepoznala, že tam vůbec někdo je. Rolety jsou stažené a všechna světla pozhasínaná. Je tam husté šero, ale přesto kolem sebe vidím.“

A popisuje, že do komory vedou jediné dveře a v nich jsou dva otvory, jako díry po vypadlých sucích. Jedna je malá. Druhá větší. Jedna díra ve výšce hlavy, druhá o trochu níž.

„Marcus přísahá, že takhle to už koupil,“ zazubí se Anna, „ale nevěřím mu to.“

Anna dorazí v šatech, které si obléká na Marcusovo přání. Pokaždé stejné oblečení, jako uniforma.

„A v čem tedy musíš chodit na schůzky?“ naléhám zvědavě.

„Hádej!“ zasměje se Anna.

Tuhle hru spolu hrajeme s nadšením, Anna a já.

„Vypadáš jako ošetřovatelka?“ zkouším.

„Kdepak,“ vrtí Anna hlavou.

„Jako školačka?“

„Ne-e.“

„Jako kurva?“

„Ani náhodou,“ směje se.

„Tak jo, vzdávám se.“

„Vypadám jako jeho matka!“ zahihňá se Anna.

Zatímco jen v úžasu valím oči, Anna na mě nedočkavě chrlí další a další detaily. Vysvětluje mi, že si vždycky musí obléknout volnou květovanou šatovou zástěru, střevíce s rovnou podrážkou, tělové neprůhledné punčochy a hlavně opravdu, ale opravdu nadměrnou velikost prádla, které na pohled i na omak připomíná pás cudnosti z polyesteru. Obléká se jako Marcusova matka do šatů, které jí skutečně patřily. Tohle oblečení si Marcusova matka pořídila kdysi dávno v padesátých letech, nosila ho až do smrti, ale pořád je neoprané a vypadá nově, jako by ho teprve včera vyndali v obchodě z regálu.

„Už ti to začíná připadat dost úchylný? Nebo až moc?“ baví se Anna mým úžasem.

„No, skoro,“ připustím šokovaně. Protože Marcus mi už nepřipadá tolik jako Jason Bourne, což je dobře. Už si nepředstavuju, že šoustá jako Bourne. Ve tmě a s ponožkami na nohou, v misionářské poloze. Jako normální mužský.

Daleko víc mi připomíná Normana Batese z *Psycha*, což je ještě lepší, protože do Anthonyho Perkinse jsem děsně zamilovaná už od chvíle, co jsem *Psycho* poprvé viděla a doslova se pobláznila do jeho úhledného, slušňáckého vzhledu. Všechno nasvědčuje tomu, že Marcus je absolutně ztročený svou fixací na matku, navlas jako Norman Bates nebo Charles Foster Kane.

„Tak si to shrneme,“ podívám se dychtivě na Annu. „Jsi v ložnici, oblečená jako puritánská hospodyňka z padesátých let, třeba jako z epizody seriálu *Zóna soumraku*, a Marcus je zavřený ve skříni a jednou tou dírou ve dveřích tě pozoruje.“

„Správně,“ potvrdí Anna. „A já přesně plním jeho instrukce. Obrátím se ke skříni zády a začnu se svlékat, odkládám jeden kus oděvu po druhém v pořadí a stylem, jaký mi on diktuje.“

„A pokaždý naprosto stejně?“ ujistím se.

„To si piš!“ kývne Anne. „Choreografii Marcus vyladil na vteřiny. Připadám si jako letuška, když předvádí povinnou bezpečnostní instruktáž. A dělala jsem to už tolikrát, že teď to umím z paměti, přidávám vlastní zlepšováčky, co by mu mohly dělat dobře.“

Anna se nestydí jít do detailů a při jejím vyprávění si celou scénu promítám v hlavě jako film.

Nejdřív si svlékne pytlivé šaty, u kterých rozepne knoflík za krkem, stáhne si je z ramen, obnaží jedno a po něm druhé, nechá je sklouznout na podlahu, vykročí z nich a přitom se ohlédne přes rameno a dolů, aby se ujistila, že se látka nezachytila na botech. Potom si rozepne podprsenku a sundává ji tahem nahoru, takže prsa se z košíčků vykopí do své přirozené polohy a přitom se lehce zhoupnou. A pak se nahrbí dopředu a ramínka podprsenky sklouznou dolů bez její pomoci.

„Marcus velice rád pozoruje, jak mi podprsenka klouže po pažích,“ objasní Anna. „A jak ji nakonec popadnu a švihem ji odhodím stranou.“

Nyní je Anna obnažená od pasu nahoru, stojí ve střevíčkách a tělových punčochách přidržívaných podvazkovým pásem. A já si v duchu představuju Annino téměř nahé tělo. Oblý zadeček a ňadra se na drobné kostře zdají až příliš velké.

Na téhle představě nesedí jen jediná věc. Marcusova fantazie. Anna má na sobě staromódní podvazkový pás, který jí zakrývá skoro čtyři pětiny zadku a nabízí pohled jen na kousíček těch obřích polyesterových spodárů s širokým plochým lemem, jenž se jí k hýždím lepí pevně jako guma. Jasně, Marcusovi se to líbí, zdá se mu to erotické, ale jinak takové hadry těžko vzruší ještě někoho jiného.

„Taky se mu zamlouvá, když při rozepínání podvazků natáhnu nohu a skloním se k ní,“ pokračuje Anna, „ale hodně hluboko, aby viděl, jak se mi houpou prsa. Nechám si podvazky vystřelit na stehnech nahoru, jeden po druhém, a potom zakroutím půlkama, abych si z boků stáhla podvazkový pás ke kotníkům, odkud ho setřepu.“

A nakonec si Anna stáhne i ty obří neforemné spodáry, ale pomaloučku. Vysvětlí mi: „Marcus je na zadky hodně zatížený a navíc chce, aby to provokování trvalo co nejdéle.“

Dál už Anna zacházet nemusí. Marcus si totiž přeje, aby si nechala punčochy a střevíčky na sobě. A taky dlouhý náhrdelník ze střídavě navlečených bílých a černých perel, který jí visí mezi ňadry. „Jsou to perly po jeho matce,“ dodá Anna trochu zbytečně.

A celou tu dobu se Anna nesmí podívat jeho směrem. „Na tom Marcus trvá naprosto nesmlouvavě,“ líčí Anna. „Jednou jsem na ty dveře koutkem oka mžikla. A uviděla jsem obrovské oko přitisknuté

přímo na dveře, orámované nerovným okrajem díry po suku. Mám dojem, že mě přistihl, protože to oko najednou nevědělo, kam se dívat dřív.

Bylo znát, že oku je trapně. Těkalo do stran, nahoru a dolů, zběsile prohledávalo pokoj, jako by hledalo úkryt. Ale to nebyl Marcus. Aspoň já v něm Marcuse neviděla. Bylo to prostě oko v dlouhé úzké dřevěné škvíře. A mě to tak vykolejilo, že už jsem se tím směrem víc-krát nepodívala.“

„Takže Marcus si potrpí na šmírování, při kterém ho nikdo nevidí,“ konstatuju.

„Jo, ale na druhou stranu to je jediný způsob, jakým může dosáhnout plné erekce,“ upřesní Anna.

Vzpomenu si na doktora Alfreda Kinseye, protože pokud vím, i on se dokázal vzrušit jen jediným způsobem. Právě tenhle fakt z filmu vypustili, tu část, kde si Kinsey cpe předměty do penisu. Věci, které tam neměly co dělat. Věci, co se tam nikdy nevešly. Předměty, které se nikdy neobjevily v seznamech věcí, jež tak přepečlivě shromažďoval, třídil, rozdělával a analyzoval. Stébla trávy, slámy, vlasy, štětiny. Cokoliv dlouhého a ohebného, co šimrá.

Poslouchám Anninu historku a náhle si uvědomím, že moje fantazie, jak s Jackem šoustáme v kanceláři jeho šéfa, jsou dětinsky krotké. A že vůbec všechny moje fantazie jsou nesmírně, neuvěřitelně nevinné a naivní. Ale Anna s vyprávěním ještě neskončila.

Popisuje, že jakmile se svlékne do prádla, smí se konečně obrátit a podívat se. Sebere oblečení, jež se jí dosud válí u nohou, a odnese ho k dřevěné židli na protější straně pokoje, hned vedle šatny. Šaty přehodí přes opěradlo, na jehož horní roh zahákne jedním ramín-

kem i podprsenku, podvazkový pás a kalhotky úhledně složí a položí je na sedadlo.

A teprve potom se může ohlédnout ke dveřím skříně.

„Vyjeknu,“ popisuje Anna, „a na Marcusovo přání musí ten zvuk obsahovat kombinaci zděšení, úžasu a potěšení, všechno hezky stejnou měrou.“

A pak spatří Marcusův ztopořený penis, který se jí přímo před očima pomaloučku vysouvá z nižšího otvoru ve dveřích, jako když hlemýžď vylézá z ulity.

Od Anny se očekává, že zůstane stát jako přibitá a s vytřeštěnými očima bude šokovaně zírat, dokud se nevynoří celý úd a za ním se z otvoru neprotlačí i varlata.

„Penis mu zacuká, jako by mě zval blíž,“ popisuje barvitě Anna. „A tak si před něj přidřepnu a lížu ho jako točenou zmrzlinu, která ti taje před očima. Představuju si, že slízávám kapky třešňové zmrzliny.“

„A tohle je teprve předehra?“ zajímám se.

Chci si být jistá, protože to všechno vypadá hrozně složitě.

„Přesně tak,“ potvrdí Anna. „Je to jenom předehra.“

A prozradí mi, že i když stojí těsně u dveří, Marcus na jejich opačné straně nevydá ani hlásku. Dokonce neslyší ani jeho dech. Žádné slastné vzdechy a vzrušené steny, kterými by jí dal najevo, že to dělá správně, jen lehýnké pošukávání penisu, který uhýbá před škádlením jejího jazyka. Malý reflexní pohyb, jako když koleno vyletí nahoru pokaždé, když na něj lékař klepne stříbrným kladívkem.

„Ale jak tedy poznáš, kdy přestat,“ vyzvídám, „aby rovnou nevyvrcholil?“

„Když má dost, když je uspokojený a připravený,“ vysvětluje Anna, „prostě otevře dveře. Naskakuje z toho husí kůže.“

Představím si, jak se s vrzáním pootvírají dveře v těch úplně nejstarších černobílých hororech, které v televizi běží až dávno po půlnoci, a za dveřmi není nikdo a nic, jen černočerná tma.

„To je pro mě výzva, že mám vstoupit dovnitř,“ pokračuje Anna. „A pokaždé se mi přitom rozbuší srdce, i když přesně vím, co se stane a kdo čeká za dveřmi.“

Anna tedy vkročí do šatny a dveře za sebou zase zavře. A nejdřív nevidí vůbec nic, protože Marcus ty díry ve dveřích stačil ucpat hedvábným papírem.

„Chvilí trvá, než se tam rozkukám,“ popisuje Anna, „ale i pak rozeznám v přítmí jen stíny, které se kolem přelévají jako cáry mlhy a připomínají spíš halucinace.“

„Jak je ten šatník velký? Působí hodně klaustrofobicky?“

„Je dost velký, abych se protilehlých stěn dotýkala jenom chodidly,“ upřesní Anna. „Působí to docela strašidelně, jak rychle ztratím ponětí o čase a prostoru. Navíc tam je hrozná horko, zapařená suché horko jako v sauně, protože Marcus mezitím stačil vydýchat skoro všechny vzduch, takže sotva za sebou zavřu dveře, začnu se potit.“

„No, a co se děje dál?“ pobízím Annu nedočkavě.

„Potom mi zpocenou dlaní sáhne na ňadro. Možná by ti to připadalo hnusně úchylné,“ dodá Anna, „ale ve skutečnosti mě to vzruší. Doopravdy vzruší. Doteky od člověka, na kterého nevidím, v malém uzavřeném prostoru.“

A doplní, že už kvůli tomu se jí celé předchozí divadýlko vyplatí, ta trapná předehra, kterou si Marcus vynucuje do posledního detailu.

„A kromě toho,“ řekne Anna, „jakmile se ocitneme uvnitř, ve tmě a se zavřenými dveřmi skříně, všechna jiná pravidla jdou stranou.“

Najednou není stydlivý ani za mák. Marcus šoustá jako šílenec, jako zvíře, jako by byl někdo úplně jiný. A šatník na soklu doslova nadskakuje.“

„Prosím tě, na kolik způsobů se dá souložit v šatníku?“ namítnu.

„To by ses divila. Myslím, že už jsme si stačili tak pětkrát šestkrát projít celou Kámasútru.“

A jednou,“ vzpomene si pobaveně, „Marcus přirážel tak zběsile, až se skříň převálila a spadla. Na dveře. Byli jsme v pasti. Marcusovi to bylo jedno. Dokonce se tím vzrušil ještě víc. Dělalí jsme to snad hodiny, ale nakonec vyrazil zadní desku a vyplazili jsme se ven, nazí a potlučení.“

A když nakonec spolu vylezou z šatníku na světlo, na Annu čeká poslední povinnost. Musí Marcuse umýt. Vždycky se spolu přesunou do koupelny.

Podle Anny je to opravdu hodně stará koupelna s dlažbou na podlaze a stěnami, na nichž se vlhkem odlupuje nátěr. A Marcus má typickou starožitnou porcelánovou vanu, která tvarem připomíná lodku. Sprcha visí přímo nad ní na dlouhé ocelové tyči, která se na konci rozšiřuje do sprchové hlavice.

„Marcus se zásadně jenom sprchuje, nikdy se nekoupe,“ tvrdí Anna.

„Proč?“

„Že prý ve vaně se už spousta lidí utopila.“

Nechám tu informaci bez poznámky, jen v duchu se ptám, zda si Anna uvědomila, že cituje Johna Cassavetese.

Vlezou spolu pod sprchu a Anna Marcuse namydlí a roztírá mu po těle pěnu, zuřivě mu vydrbe záda, hrudník, žínkou objede stehna, nevynechá ani podpaží a zadní stranu varlat. A když ho nakonec

pořádně vydrbe dosucha, Marcus beze slova odejde z koupelny. Nechá tam Annu samotnou, aby se oblékla a nalíčila. Když je hotová, sama a bez rozloučení se z bytu vytratí.

„Takhle to chodí pokaždé,“ prohlásila. „Bez výjimky. Nikdy se nezmění jediný detail.“

„Jo, a už jsi někdy šoustala ve skříni?“ zeptá se mě suše.

Musím se přiznat, že ne, ještě nikdy. A teď, když jsem si vyslechla celé Annino vyprávění, si připadám až k pláči obyčejná.

Pár minut sedíme pod stromem mlčky. V hlavě se mi mimovolně vynoří věta ze scénáře *Posledního tanga v Paříži*, jediná větička z monologu, který Marlon Brando vede nad tělem mrtvé manželky, která před ním leží v rakvi:

Mamínčino pohlazení ve tmě.

A pokud se Marcusovi líbí právě tohle, nemám nic proti, protože závislostí na matce trpěla spousta slavných mužů.

Přemýšlím nad vším, co jsem se od Anny dozvěděla. Upiju kávu a překvapeně se zašklebím, protože mi nedošlo, že tu sedíme tak dlouho, že káva už vychladla.

„Nepokazila jsem ti tvoje sexuální fantazie?“ zajímá se Anna. „To bych fakt nerada. Jinak je totiž Marcus vážně sladký.“

„Kdepak,“ ujistím ji. „Ale vůbec ne.“

Ovšem teď se chci dozvědět ještě víc. Mám pocit, jako bych uměla v Marcusovi číst jako v knize a s každou obrácenou stránkou se o něm dozvím něco nového. A toužím, aby mě právě Marcus naučil, co znamená být zvrhlý.

Ale hned nato si přiznám, že v tomhle směru mi jako dobrá učitelka poslouží i Anna.

*

Čím blíž ji poznávám, tím víc v ní vidím nejlepší kamarádku, která člověka chápe a dokáže vyčíst, co všechno se v něm odehrává. Můžu se jí svěřit se vším a ona mi dokáže přesně popsat, co zrovna cítím a proč. Jako bychom byly dvě hlavy s jedním mozkiem a sdíleným vědomím. Občas dokonce umí doříct mé vlastní věty dřív, než z nich stačím pronést aspoň první slovo.

Jsme si blízké jako sehraný párek zlodějů. A navzájem se dokonale doplňujeme. Dalo by se říct, že jsme byly jedna pro druhou stvořeny. Sblížily jsme se natolik, že nás klidně můžete považovat za sestry. Já sama to nevidím. Anna má přede mnou skoro ve všem náskok.

Je všechno, co já nejsem.

Ona je ta krásná. Já jsem ta chytrá.

Jsem šprtka. Ona je oblíbená.

Umí mě báječně rozesmát. Chybí jí filtr mezi mozkiem a pusou, který má většina lidí. Dokáže se podívat na libovolného studenta ve třídě a – naprosto bez úvodu či přechodu – pronásí rozkošně nepřístojné věty typu:

„To by mě zajímalo, jestli je obřezaný, nebo ne.“

Případně: „Řekla bych, že mu visí doleva.“

Nebo: „Vsadím se, že jeho sperma má chuť jako citronové želé.“

Anna to však za nevhodné nepovažuje. Pro ni jde jenom o poznamku, kterou prostě musí pronést v tomto konkrétním okamžiku. Je čistá a nekomplikovaná a vlastně svobodná. Sex je pro ni přirozený jako dýchání.

Jsem do Anny a do všeho kolem ní tak poblázněná, že si vymyslím nějakou záminku pro Jacka, aby mě po přednáškách vyzvedl a my

všichni mohli jít společně na oběd. Tak moc si přeju, aby se poznal s mou novou nejlepší kamarádkou.

Když se večer vrátím domů, rozehraju s Jackem naši hru, protože vážně potřebuju zjistit, jaký má na Annu názor.

„Co si o Anně myslíš? Líbí se ti?“ vyzvídám.

„Je milá,“ odpoví Jack.

„A připadá ti k sežrání?“ dorážím.

„Asi jo,“ připustí Jack.

„A kdybys neměl mě, chodil bys s ní?“ zkouším to.

„Nemyslím, že jsem její typ,“ broukne Jack.

„Počkej, to není odpověď!“ napomenu ho.

„Ale je,“ nesouhlasí.

„Ale ona tvůj typ je?“

„Možná,“ připustí zdráhavě.

„Má pěkný prsa, všiml sis?“ nevzdávám to.

„Má,“ kývne Jack.

„A líbí se ti její zadek?“ nedám se odbýt.

„Propána, kam tím míříš?“ vyhrkne dopáleně.

„Třeba chci vědět, jestli bys ji rád ojel?“ poškádlím ho.

„Catherine, pojď se bavit o něčem jiném,“ zabručí.

Ale to není odpověď, kterou chci slyšet.

5.

MARCUS NÁM DAL ZA DOMÁCÍ ÚKOL zhlédnout film *Kráska dne*, který režíroval Louis Buñuel a kde hlavní roli hrála Catherine Deneuve. Ten film jsem ještě nikdy neviděla. Nevím o něm nic. Netuším, co od něj očekávat.

Zajdu do kina v kampusu, kde v hledišti sice nesedím sama, ale když zhasnou světla a sál zahalí tma, jako bych sama skutečně byla. Filmy takhle prožívám vždycky. V potměšlém kině jsem jenom já a filmové plátno. Trošku to připomíná pohroužení do tichého rozjímání, které člověk prožívá před geniálním obrazem, jenž mu svou velkolepostí vyrazí dech.

Sedím tedy v hledišti a čekám na film a na to, jak mě z reality přenese do snového světa. Očekávám přinejmenším zábavu, možná

okouzlení či dokonce zděšení. V žádném případě však nepočítám s tím, že na plátně spatřím sebe sama.

Věřte mi, že nejsem úplný blázen. Samozřejmě vím, že nejsem hvězda toho filmu, i když se jmenuju stejně jako hlavní hrdinka. Nehraju dokonce ani vedlejší roli. Ale občas mě tam něco zvláště a hluboce osloví. I když s hlavní hrdinkou, upjatou francouzskou hospodyňkou ze střední třídy, která v sobě dusí tajné masochistické sny o sexu, mám společnou jen jedinou věc.

Jmenuje se Séverine. V latině to znamená „přísný“. Představte si, že se celý život táhnete s tímhle jménem a lidem jste proto nesympatická dřív, než se s vámi vůbec setkají. Stačí jim slyšet vaše jméno. Séverine. *Přísný*.

Představte si, že byste svoje novorozeňátko navždy zatížili takovým jménem. To už mu rovnou můžete říkat „Průšvih“.

Jo, vůbec to není k smíchu.

Ne snad, že by se to jméno k postavě, kterou v Buñuelově filmu hraje Catherine Deneuve, z nějakého důvodu nehodilo. Po pravdě žádné jiné jméno se k ní nemůže hodit víc, protože s ní opravdu není žádná zábava. Je ledově chladná a postrádá třeba jen jedinou vlastnost, kvůli které byste s ní mohli soucítit. Jako by v sobě neměla vůbec nic lidského. Jako by v ní zůstaly jen její zvrhlé fantazie o ponižení a trestu. Divákovi totiž nemá být sympatická, natož aby se s ní ztotožnil!

Ale já s ní kupodivu cítím.

Séverine. Žádná legrace. Ani zdaleka. Ani rok po svatbě manželovi nedovolila, aby s ní měl sex. Rok po svatbě, a ona mu nedovolí dokonce ani spát ve stejné posteli. Rok po svatbě, a on ji ještě jedin-

krát neviděl nahou. Její manžel je oddaný, ochranný, spolehlivý a tolik, tolik chápavý.

Séverine je sice reálně panna, ale ve vlastní představivosti kurva. A právě ta fantazie ji svede na scesti.

Nezapomínejte. Zápletka je vždy podřízená postavě.

A Séverine, stále v klepetech svých tužeb, které v nejmenším neovládá, celým filmem proplová jako v tranzu. Proplová životem, jako by to byl film. Až do chvíle, kdy přítel jejího manžela, lstivý a nechutný dědek, který v ní zřejmě čte jako v knize, nasadí Séverine do hlavy informaci, že existuje místo, kde ženy jejího typu – zapírající svou přirozenost, nemorální, neukojitelné – mohou tajně naplnit všechny své fantazie a přitom si před veřejností uchránit neposkvrěnou pověst.

Bordel.

Dokonce jí dá adresu. A tak Séverine bordel navštíví a představí se pod jiným jménem, aby neprozradila svou totožnost. Ale potřebuje něco exotického. Ne Séverine. Něco, čím by zaujala klienty.

Belle de jour.

Laškovné spojení francouzských slůvek, jež v jiných jazycích prostě musejí znít jako nesmysl, a nejspíš proto se s překladem filmového titulu nikdo neobtěžoval ani pro trhy v zahraničí.

Belle de jour.

Doslova: kráska dne. Nebo: krása dneška.

Připomíná mi to „specialitu dne“.

Možná že Buñuel to tak skutečně myslel. Žena, která má všechno a které nic nechybí, je zredukována na jednu z položek stálého menu v bordelu. Buñuelův vtípek. Její poniženíčko. Séverine je stálou spe-

cialitou dne, každého dne. Specialitou, která je denně stejná, pak vlastně vůbec není speciální.

To jediné, co je na Séverine speciální, výjimečné, je její krása – sice božská a nadzemská, ale ve svém důsledku bezcenná, protože jejím jediným účelem je usnadnit Séverine vstup do říše kurev, srazit její cenu.

Je jako smažená jatýrka a štouchané brambory. Každíčkový den.

Smažená jatýrka a štouchané brambory. V ohozu značek Hermès a Gucci.

A netrvá dlouho, kdy se v tom bordelu, ve výprodeji, Séverine podrobí svým touhám, všem do jedné. Její sny nakonec převládnu nad realitou. A zanedlouho sny realitu nahradí.

A teď přicházím na scénu já.

Sedím v kině, sleduju film a poznávám v něm sebe.

Ani náznakem netoužím po kariéře kurvy. Dokonce ani kurvy v utajení. Takhle to nemyslím.

Chci říct, i když to vypadá k nevíře, že v nitru Séverine poznávám cosi, co v sobě nosím i já. Lišíme se původem, povahou i temperamentem, ale přesto máme něco společného.

Nejsem žádná cudná panna a nejsem ani masochistka, tedy aspoň o tom nevím, ovšem Séverininy sexuální fantazie ve mně rozezní stejně naladěnou strunu. Její realita už tolik ne.

Sedím v kině a nechám se unášet vlastní představivostí. Dívám se na film a vyplňuji mezery. A nesmírně brzy přestávám rozlišovat, kde končí film a kde začíná moje fantazie. A když film skončí a já se ze tmy vynořím do záře odpoledního slunce, připadám si jako prozozochodec. Vrávorám na samé hraně propasti a svádím boj o rovno-

váhu. Uvnitř se celá třesu. Neumím si vysvětlit, co se to se mnou stalo. Jsem totálně zmatená. Není mi jasné, jestli se zmítám v deliriu, nebo zda u mě propukla duševní choroba. Uvědomuji si jen to, že nechci to fantazírování zastavit. V životě mě nenapadlo, že dosáhnu slasti právě tímhle způsobem, ale teď to vím a chci víc, chci ještě.

Domů jdu v tranzu, jako by mě řídil autopilot, zatímco si v duchu znovu promítám všechny scény. Zapomněla jsem, kde jsem, až teď si uvědomím, že jsem zpátky ve filmu.

Ležím pod nízkými větvemi borovice, kde mě proti mé vůli drží muž, kterého zbožňuji. Na jeho příkaz jsem spoutaná, zbitá a brutálně znásilněná dvěma surovci, zatímco on sám lhostejně přihlíží mému utrpení.

Ruce mám svázané drsným provazem a vytažené tak vysoko nad hlavu, až mě svaly v pažích pálí napětím. Chodidly škrťám o zem, která se pode mnou jenom komíhá. Šaty rozervané ve švech se mi vzdouvají od pasu jako zvadlé okvětní plátky. Podprsenka mi vlaje na ramenou, kostice se mi zařezávají do bradavek, jež pod tím tlakem pomalu tvrdnou.

Do zad mě švihají kožené řemínky bičů, zakusují se mi do kůže, jeden a hned po něm druhý v rychlém sledu, a ten zběsilý rytmus mě hypnotizuje. Slyším prásknutí řemene a pak – prudká bolest. Prásknutí. A bolest. Stejně nevyhnutelně jako po zahřmění hromu následuje blesk, i tady po slasti následuje bolest. S každou další ranou jsou pocity silnější, narůstají, až nakonec oba – slast i bolest – přesáhnou snesitelnou hranici. V těle mi zběsile kypí adrenalin.

Zabočím za roh.

Ještě za sebou nemám ani polovinu cesty domů a už jsem nadržena jako fena.

Pak zabočím za další roh a jsem opět v kině, tentokrát v bordelu, kde mě čeká zasvěcení do slastí zločinné touhy od darebáka s hůlkou a zlatými zuby, který chodí frajersky klátivě jako primitiv.

Pokud šaty dělají člověka, pak tento muž je ztělesněním protikladů. Na nohou má módní kožené luxusní holínky obnošené do matného lesku a prošlapané ponožky s kompletně roztrhanými patami. V kovovém pečetním prstenu se třpytí obří, dokonale broušený diamant. Pod horním rtem ohrnutým v úsměvu i v povýšeném úšklebku obnažuje třpytivé zlaté zuby. Vlasy, kožený kabát, kalhoty, střevíce, všechno je černé jako noc, zatímco to ostatní je křiklavě barevné, nesladěné, každý pes jiná ves. Fialová vesta a vulgárně vyřvaná vzorovaná kravata.

A když si svlékne košili – bílou košili, což je na něm jediná ryzí a nezáludná věc –, ukáže štíhlý hladký trup, vykroužený s jemnou precizností jako mramorová socha, světlou a neposkvřenou kůží, dokud se neodvrátí. Na zádech má velkou jizvu zaříznutou pod lopatku, hrbolatý oblouk zdeformované tkáně, ještě bledší než okolní pokožka, i když se to zdá nemožné. Důkaz zrůdné surovosti.

Pozoruje mě s okázalým aristokratickým odstupem.

Připomíná mi Marcuse, ale mladšího a drsnějšího a mnohem rozježenějšího. Místo Marcusovy dnešní jemnosti a ostýchavosti vidím zlověstnou nepředvídatelnost. Upírám na muže oči a myslím na to, po jakém Marcusovi toužím, jaké zacházení bych od něho chtěla.

Pohrdavé.

Začnu si svlékat prádlo. Muž mi přísně pohlédne do očí a přikáže: „Punčochy si nech!“

Není to žádost, ale rozkaz. Rozepne si kalhoty, ale oči ze mě nespouští. Dodá: „Jedna dívka se mě pokusila zardousit.“

Nejsem si jistá, zda nejde o varování. A jestli náhodou totéž nezamýšlí se mnou. Po zádech mi přejede mráz.

Ale teď už je pozdě couvnout, protože už si stahuje spodky, bílé jako jeho košile i nahé tělo.

Ležím v posteli na břiše a pootočím hlavu, abych se po něm ohlédla přes rameno.

Vzpomenu si, jak jsem pohledem propalovala Marcusovy příliš těsné hnědé kalhoty, v nichž se mu penis plazil kolem nohy jako had. A najednou si ho už nemusím představovat, protože je tady, přímo přede mnou, dlouhý a štíhlý a impozantní, v ladném oblouku vzeplatý nahoru; jako srpek měsíce na konci svého cyklu, jako jizva na jeho zádech a jako čepel dýky, jež ji způsobila. Muž vyleze na postel, trčí nade mnou na dlouhých pažích a nohách jako pavouk útočící na mouchu. Kolenem mi drsně roztáhne stehna a spustí se mezi ně. Ve škvíře mezi půlkami cítím sílicí tlak jeho erekce. Cítím, jak se muž posouvá vzhůru, jako by tahal za pilu sem a zase zpět.

Rozevřenou dlaň mi tiskne k šíji, sevře ji prsty. Rozpětí ruky má tak široké, že mi ovine skoro celý krk. Mírně mě sevře a ten tlak je nádherný. Prahnu po tom, aby rukou sjel níž a vyhledal všechny moje erotogenní body na šíji a po celé délce zad. Místo toho jen zesílí stisk a opře se do něj celým tělem, drsně mi zaboří hlavu do matrace.

Vykřiknu, víc úlekem než bolestí.

Cítím, jak mi volnou rukou hrubě roztahuje pŕlky a přichystám se znovu vykřiknout, tentokrát spíš bolestí než leknutím. Vím totiž, co přijde. A ucouvnout už není čas.

Náhle mi do ucha zavřeští klakson. To zavýjí brzdy taxíku, jenž smykem zabrzdil sotva patnáct centimetrů před mým tělem, které sice vstoupilo do vozovky na zelenou, ale ta už dávno neplatí.

Třesu se. Šok mě vytrhne z omámení, z filmového plátna zpět do reality. A hned si samozřejmě uvědomím ten rozdíl. Opravdu vím, co je horší a co mi ublíží víc – jestli drsné zjebání do zadku násilníkem, nebo jebnutí do zadku žlutým taxíkem.

Otočím klíčem a ještě ani pořádně neotevřu dveře bytu a už volám:

„Jacku? Jacku?“

Objeví se v chodbě a já neřeknu: „Miluju tě, chyběl jsi mi. Co jsi dnes dělal?“

Řeknu: „Strašně moc chci s tebou šoustat.“

Vzápětí se po Jackovi vrhnu a přitlačím ho ke stěně dřív, než si uvědomí, co na něho vlastně zaútočilo. Se rty na jeho ústech ho začnu zběsile a hluboce líbat, ještě než stačí odpovědět, než se vůbec stačí nadechnout.

Rukama vjedu Jackovi pod košili a horečně jimi bloudím po důvěrně známé hrudi. Do trupu mu zatínám nehty, štípu mu bradavky, až zasténá. A já to neslyším, cítím to: proudění tichého stenu z jeho úst do mých.

Jsem jako posedlá. Nedokážu myslet na nic jiného než na jeho penis, který si uvězním v těle a nikdy nenechám odejít. Chci, aby mě

ten penis ovládal. Tohle jsem nikdy předtím necítila. V životě jsem si ničím nebyla tak jistá a nikdy jsem nebyla tak vzrušená.

Rukou mu sježu k rozkroku. Jo, tohle na Jackovi miluju, nikdy nemusím čekat dlouho, než se ztopoří. Nikdy neztrácíme čas přemlouváním měkkého lenocha k akci. Stačí první výpad a vždy tam je, připravený a dychtivý, tak proklatě tvrdý, jako by mu Jack uměl poručit. Jediným zběsilým šklubnutím mu strhnu kalhoty i spodky. A teď vezmu Jackova ptáka do ruky a odtrhnu rty od jeho úst, ale jen proto, abych se mu mohla podívat do očí a zasyčet: „Chci tvýho ptáka do pusy. Chci ti ho vykouřit.“

Nežádám o souhlas.

Neptám se, oznamuju.

A Jack nemá na vybranou.

Tělem se po tom jeho svezu níž, držím ho dál, jen trochu přehmátnu, abych ho chytila jinde. Klečím před ním na kolenou a rázně mu sklopím penis jako páku, takže s jeho tělem teď svírá přesně pravý úhel ve výšce mých úst.

Vnořím si žalud do úst, tak mučivě pomalu; obemknu kolem něj rty, pevně je svírám. Pak ho vytáhnu a poškádlím jazykem. A znovu si ho vložím do úst, tentokrát hlouběji, kloužu výš po délce penisu. A odtáhnu se. A poškádlím jazykem.

A říkám přesně to, co chce Jack slyšet.

Říkám mu: „Ten tvůj tvrdý penis je pro mou malou pusinku jako stvořený. Chutná báječně. A tobě to je zatraceně příjemný, vid’?“

Ani nečekám na odpověď.

Přitisknu mu ptáka k břichu a držím ho tam, zatímco mu začnu lízat varlata, začnu zdola a kolem pytlíku, kmitám po nich špičkou jazyka, saju jedno varle a pak druhé, potom jazykem dlouze a lačně

lížu penis po celé jeho délce, jako když kartáčujete kabát, až se dostanu ke špičce. Olíznu ji, plivnu na ni a zapumpuju ptákem v zatáté pěstí. Přitom se dívám Jackovi do očí a vidím, že je ve zběsilé extázi a že je mi vydaný na milost a nemilost.

Otevřu ústa co nejvíc, abych ho pohltila celého, zhluboka se nadechnu, jako bych se chystala ponořit hluboko pod hladinu, a pak pomalu vsrkávám celou délku Jackova ptáka, jazyk mu ovinu kolem žaludu a jeho špičkou laskám spodní stranu údu, jenž mi pomalu a nezadržitelně plní ústa. A cítím, jak současně s tím vlhnu.

Držím ho v ústech tak dlouho, dokud se nezačne chvět, a pak se odtáhnu. Pořád se mnou zůstává propojený silným perlovým řetězem slin, které visí mezi námi a na žaludu nechávají lesklou vrstvu jako led na vrcholku hory. Dívám se na slinu, jež nás spojuje, a představím si svou kundu rozvíjející se jako květ, v němž ke stydkým pyskům lne vazká bělavá tekutina.

Konečně si uvolním ústa, abych zalapala po dechu, a rychle, tvrdě zapumpuju Jackovým údem, takže mu po něm rozmažu povlak slin. Zhluboka se nadechuju a chystám se k dalšímu ponoření.

Vezmu ho do úst a začnu pomalu a rychle klouzat po žaludu, sem a tam, pořád dál, rozevřu rty a nabodnu se na Jackův penis, cítím jeho ztopořenou tkáň hluboko v hrdle, mám jí plná ústa. Představuju si toho skvostného ptáka v hloubi své žhavé mokré kundičky a cítím, že kalhotky mám prosáklé skrz naskrz.

Jack se mi prsty prohrabuje ve vlasech a jen čekám, až mi dlaň přitiskne k zátylku a pevně mě přidrží, aby do mě mohl vniknout – jediným rychlým, prudkým, závěrečným přírazem – ještě hlouběji. Toužím po tom. Přeju si, aby se to stalo. Nedočkavě si představuju, jaké to bude.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.